

BARBORA BERNÁTOVÁ

Pod
**POHREBNÝM
MESIACOM**

detektívny román

SAGA

POD POHREBNÝM MESIACOM

BARBORA BERNÁTOVÁ

POD POHREBNÝM MESIACOM

DETEKTÍVNY ROMÁN

KOŠICE

2023

© 2023 Barbora Bernátová

© 2023 Vydavateľstvo Saga

Cover design © František Hříbal

ISBN 978-80-974320-8-9 (tlačená verzia)

ISBN 978-80-974320-9-6 (pdf)

ISBN 978-80-69032-00-2 (epub)

ISBN 978-80-69032-01-9 (mobi)

Venujem tým, ktorí prišli o milovaných

prvá kapitola

25. apríl, sobota

Číra tekutina v poháriku záhadne rýchlo mizne. Poprosím spolužiaka, s ktorým som počas strednej školy neprehodila ani slovo, aby mi objednal ďalšie kolo, a do rúk mu vopchám pokrčenú bankovku. Biliardové tágo oprie o stôl a prejde k čašníčke za barom, ktorá nás už nejaký čas znudene obsluhuje. Kým sa stihne vrátiť, pokazím mu dobre načatú hru. Ospravedlním sa, vymením palicu za pohár a otočím sa k pohovke, na ktorej sedia oni. Pohľad mám nejasný, ale nemôžem si nevšimnúť, ako na mňa zazerá deväť párov očí... Nenávidia ma a ja nenávidím ich.

Je mi zima, ale nespomínam si, že by som v noci otvorila okno. Možno to urobila matka, keď vošla do izby a zacítila alkoholový zápach, a možno otec, ale o tom pochybujem. Nikdy sa o mňa veľmi nezaujímal a naposledy do mojej izby vošiel pred desiatimi rokmi, aby mi vylepil za *drzé odvrávanie*.

Zima je čoraz viac nepríjemná, ale som príliš lenivá na to, aby som sa postavila a okno zavrela. Siahnem po prikrývke, ale žiadnu neviem nahmatať. Namiesto toho okolo seba cítim niečo mokré. Snáď som sa nepocikala? Preľaknem sa a otvorím oči, ale ostré svetlo ma prinúti ich znovu zavrieť. Nohy mám stárnuté a buď som ešte natoľko pod parou, že sa neviem postaviť, alebo niečo nie je v poriadku. Znova sa

pokúsím otvoriť oči, no tentoraz na to idem pomalšie. Cez mihalnice zazriem najprv obrysy ihličnatých stromov, a keď si úplne privyknem, hľadím na trblietajúcu sa hladinu jazera, od ktorej sa odráža zamračená obloha.

Zmätene sa obzerám okolo seba, ale okrem jazera a lesa, z ktorého sa vyparuje hmla, nič nevidím. Strasie ma od strachu aj zimy zároveň.

S pitím som to včera večer neprehnala natoľko, aby som stratila kabelku, z ktorej sa mi teraz podarí vydolovať kľúče od bytu, peňaženku aj mobil. Okrem iného na dne nahmatám aj nejaké šminky, kondómy a index zo školy, ktorý som po poslednej skúške zabudla vyložiť. S vypätím všetkých síl sa postavím. Chvíľu balansujem, kým nájdem stratený cit v nohách, a predtým, ako vykročím po vyšliapanej cestičke preč, si uvedomím, že to mokré medzi nohami nie je moč. Strčím si ruku do nohavičiek a keď ju vytiahnem, je celá od krvi a semena. Skúsím to znova. Dúfam, že sa mi to na prvýkrát len zdalo a že som naozaj mokrá od rosy, ale červená zmes na končekoch prstov ma presvedčí o opaku. Cez slzy sa snažím vyhľadať mamino číslo. Nemalo by to byť ťažké, ale ruky sa mi trasú a mobil mi spadne na zem. Kolenami sa zaborím do trávy a vzlykám, revem, kričím... Som ubolená a vyčerpaná, strach a zimu viac nevnímam, hoci cítim, ako mi prsty na rukách a nohách meravejú. Rozmýšľam, že o znásilnení nikomu nepoviem, ale hneď na to zmením názor. Hysterické návaly strachu a plaču vystrieda znechutenie a hnev.

Na mobile zapnem GPS a nechám sa navigovať von z lesa. Matkino neprestajné vyvolávanie ignorujem, pretože neviem, čo by som jej povedala. Ľudia na zastávke sa odo mňa odťahujú a z opačného konca na mňa znechutene zazerajú. U vodiča si kúpim lístok a prejdem na koniec autobusu, kde zvyknú

sedieť len vyvrheli spoločnosti. Teraz k nim patrím aj ja. Som rovnako špinavá ako oni, rovnako nechutná. Oblečenie mám na niekoľkých miestach mokré, roztrhané a špinavé a pod nosom, na obočích a v kútikoch očí cítim zaschnutú krv, ktorá mi nedovolí poriadne sa okolo seba rozhliadnuť.

Vo dverách ma privíta zaucho. Matka vrieska, ťahá ma za špinavú koženku, driape mi kabelku a znovu ma udrie. Vypytuje sa, kde som bola a prečo som jej nedvíhala telefón. Keď neodpovedám a bezducho civiem pred seba, vynadá mi. Jej slová sa ma dotknú a prvýkrát za celý môj posratý život ma naozaj rania. Možno to bude tým, že tentoraz má pravdu. Som kurva... Ako inak si mám vysvetliť, čo sa mi stalo? Určite som si to zaslúžila. Chlapov provokujem a vždy som ich provokovala. Výzorom, slovami, činmi... Dalo sa čakať, že sa mi to raz vypomstí.

Pozriem na otca, ktorý sedí za kuchynským stolom a číta si noviny. Nestojím mu ani za pohľad. Kedysi by mi vylepil jednu výchovnú, no tie časy sú už dávno za nami. Usúdil, že ako dvadsaťsedemročnú ma nedokáže prevychovať, a tak nado mnou zlomil palicu.

Zato matka nie. Prenasleduje ma cez celú chodbu až do izby a kúpeľne, nadáva, prská na všetky strany a šťuchá do mňa. Je natoľko nahnevaná, že zaschnutú krv na mojej tvári a šatách buď prehliada, alebo ju jednoducho nechce vidieť.

Všetky rany a urážky jej vrátim jediným slovom. „Vypadni,“ poviem len a zabuchnem dvere.

Voda vo vani je horúca, a keď do nej ponorím nohy, mám pocit, že sa mi škvarí pokožka. Chrbtom sklúznem po smaltovanej stene. Voda mi premočí oblečenie a postupne sa mení z krištáľovej na tmavočervenú, miestami až čiernu. Snažím sa vyčistiť si hlavu, aj keď netuším, či to skutočne chcem.

S nápadom, že by bolo lepšie žiť v nevedomosti a nevedieť, čo sa mi v noci stalo, sa pohrávam len chvíľu. Siahnem po mobile – možno ten mi pomôže spomenúť si na predchádzajúci večer –, ale nenájdem v ňom žiadne správy či telefonáty od spolužiakov.

Aké prekvapenie, pomyslím si ironicky a prihlásim sa na facebook. V spoločnej skupine okamžite natrafím na fotky z včerajšieho stretnutia. Je ich celá kopa.

Sú tam. Všetci triedni obľúbenci okrem mňa. Sedia na pohovke, natlačení vedľa seba sa vyškerajú do objektívu a pripájajú si na svoje bezcenné životy. Pod fotkami svietia hlúpe titulky s ešte hlúpejšími komentármi. Tí, ktorí neprišli, sa ospravedlňujú a vyhovárajú na deti. Tí, ktorí tam boli, si vzájomne strkajú hlavy do zadku a lichotia si. Z každej fotografie na mňa vyskakujú falošné úsmevy, falošné priateľstvá a falošné lásky. Klikám ďalej. Na niektorých sa spoznám. Stojím v pozadí, s vodkou v ruke sa opieram o biliardový stôl a špatím tým kravám selfičko. Nieкого by tým oklamali, ale mňa nie. Chceli ma ponížiť, zachytiť pamätný moment, že ochotní baviť sa so mnou sú len niekdajší najväčší lúzri z triedy. Komentáre radšej nečítam.

Umyjem sa, vydrhnem špinu z oblečenia, znova sa umyjem a opäť sa snažím zmazať krvavé škvrny zo šiat, ale nie je to také jednoduché. Pošpinený nie je len ten kus látky, ale aj ja, a rovnako ako zo šiat, ani zo mňa to už nikto nezmyje. Načiahnem sa po drsnej hubke a drhnem sa dovedy, kým nemám kožu krvavočervenú. Potom sa osprchujem. Hnusím sa dotknúť samej seba, ale stále *ho* cítim medzi nohami. Napne ma a vyvraciam sa do odtoku. Premočené oblečenie nechám ležať na dne vane, prelepím si natrhnuté obočie leukoplastom a prejdem do izby. Neunúvam sa prezliecť do pyžama ani

natiahnuť na seba župan, nahá sa pristavím pri okne a zatiahnem žalúzie.

Sadnem si na posteľ a prikryjem sa perinou. Mokré vlasy mi padajú do tváre, ale tentoraz mi to nevadí. Zo stolíka vytiahnem papier a spíšem zoznam všetkých, ktorí boli včera v bare.

druhá kapitola

Život na dedine má svoje výhody aj nevýhody. Pomerne rýchlo som si zvykol na nočné ticho, psí brechot a tmu panujúcu na ulici. Náš dom sa nachádzal vzadu na pozemku, tesne pod lesom, takže pouličné osvetlenie bolo dostatočne ďaleko, aby mu nehrozila ujma ako tomu v meste, ktoré celé noci svietilo do spálne môjho starého bytu. Elektrikár to po roku ustavičného opravovania prerezaných káblov vzdal a z hry *kto z koho* som vyšiel víťazne ja. Trpezlivosť pritom nikdy nebola mojou silnou stránkou, ale to isté by sa dalo povedať aj o elektrikárovi.

Bruce, môj šesťročný československý vlčiak, prespával v dome, ale s Emou sme mu vyhradili miesto v kotolni, odkiaľ si mohol vyjsť na dvor kedykoľvek počas dňa. Kotolňa bola veľmi užitočná miestnosť. Slúžila Brucovi ako prechodné bydlisko a pre nás ako sklad dreva, počas zimy v nej bolo teplejšie ako v dome a chodil som do nej potajomky fajčiť. Niežeby mi to Ema zakazovala, ale opäť raz som si chcel niečo dokázať. V tomto konkrétnom prípade to, že keď si niečo zaumienim, tak to bez najmenších problémov dotiahnem do úspešného konca. Ale ako sa ukázalo, nebola to pravda. Vydržalo mi to tri dni, pričom abstráky som mal horšie ako deti zo stanice zoo. Odvtedy som sa často vytrácal

do kotelne, sadol si do kresla vedľa psieho pelechu a fajčil jednu od druhej. Chcel som prestať aj kvôli tomu *okupantovi*, ktorý mal prísť onedlho na svet, ale moja pevná vôľa na tom bola ešte mizernejšie ako moja trpezlivosť. Pred Emou som sa však aj naďalej tváril, že mám všetko pod kontrolou, hoci som sa do domu vracal celý začmudený.

S Emou a so psom sme často chodili na prechádzky a spoznávali okolie. Bývali sme v dedinskom údolí obklopenom kopcami, takže bolo vlastne úplne jedno, ktorou stranou sme sa vybrali, všetky cesty viedli k lesu – aj preto sa naša ulica volala Lesná. Najčastejšie sme chodili do hory za domom, alebo doľava smerom k schátranému komplexu bývalej továrne na výrobu pneumatík.

Každé ráno pred prácou sme sedeli v kuchyni pod oknom, ja som pil kávu, Ema čaj, a všímali sme si, ako po našej ulici pravidelne prechádza polorozpadnutá biela škodovka s dvomi chlapmi na palube. Smerovala k továrni, odkiaľ sa po pár minútach začali ozývať demolačné zvuky. Počas jednej prechádzky som sa pri aute pristavil a okato si premeriaval obsah kufra. Boli v ňom naukladané medené káble, hliníkové značky, železné konštrukcie a všetko, čo sa dalo speňažiť na zbernom dvore. Chlapi si ma všimli, ale viac pozornosti mi nevenovali a naďalej usilovne *pracovali*. Nebol by som sa do toho miešal, ale presťahovali sme sa sem kvôli väčšiemu pokoju a bezpečiu a ja som nechcel, aby sa mi v okolí domu motali podobné indivíduá, ktoré by mohli byť pre Emu potenciálnou hrozbou.

„Pokiaľ viem, toto je súkromný pozemok,“ ozval som sa do hluku zapnutej karbobrúsky.

„Čo si povedal?“ Jeden z chlapov sa otočil, odhodil rukavice na zem a vykročil ku mne. Bolo to prepotené stokilové

hovädo s väzenským tetovaním na krku. „More, zmizni stade, kým ešte chodíš po vlastných, ti radím!“

Nebol to žiaden temperament, len nedostatok výchovy a štátny systém, ktorý mu už tridsať rokov všetko toleroval. Pes vedľa mňa vyceril na chlapa zuby a zavrčal. Nemal rád jemu podobných a čo bolo ešte lepšie, jemu podobní nemali radi Bruca. Ono to nie je sranda, keď na vás cerí ostré hryzáky štyridsaťkilové monštrum podobné vlkovi a neprerušuje s vami očný kontakt.

„Teraz sa idem prejsť, a keď sa vrátim, nech vás tu nenájdem. Nabudúce zavolám políciu.“ Obišiel som auto a odfotil si poznávaciu značku, ktorá patrila inému okresu. „Ale verím, že žiadne nabudúce nebude, však?“

Mal som pravdu, žiadne nabudúce nebolo. Pravdepodobne si našli inú budovu na rozoberanie, pretože sa viac neukázali. V týchto dňoch sa tam pravidelne stretávala len miestna mládež – maximálne osemnásťročné deti, ktoré v továrni zvykli popíjať, a domov sa vracali okolo tretej, štvrtej nadržanom. Museli tam mať klubovňu, v ktorej sa mohli zdržiavať aj počas chladnejších nocí.

V lese za naším domom sa toho dalo vidieť viac. Kopce boli strmšie, potoky pretekali cez lesné cestičky a na začiatku bol menší posed pod strieškou, kde sa dalo opekať. Popri lese sa tiahli lúky a o tri či štyri kilometre ďalej som počas prechádzky objavil vodnú nádrž. V tom čase bola hladina zamrznutá, ale na miestach s odmäkom presakovala tyrkysová voda a presvitalo piesočné dno.

Ema trvala na tom, aby som si nechal byt, a že polovicu z ceny domu vyplatíme z jej dedičstva po rodičoch a na druhú si vezmeme úver – vraj vždy lepšie, ako prísť o byt, ktorý každým rokom naberal na hodnote. Súhlasil som pod

podmienkou, že úver splatím sám. Dal som byt do prenájmu slobodnému mláďencovi so psom – kdeže, vôbec mi nepripomínal mňa – a postupne sme začali prerábať niektoré časti domu. S Emou sme si nepotrpeľi na sprostosti, nepotrebovali sme meniť odtieň podlahy, interiérové dvere ani tehlové obkladačky v obývačke. Sústredili sme sa na podstatné veci. So susedom Igorom a jeho bratom Dominikom, s ktorým som pracoval na poslednom prípade, sme vymaľovali izby nabiele, namontovali zábradlie vedľa schodiska a objednali firmu na prerábku kuchynskej linky. Kuchyňa bola orientovaná na juhozápad, bolo v nej dostatok svetla a kuchynský stôl stál v päťuholníkovom cípe s francúzskymi oknami. Mala len jedínú chybičku krásy – bola spojená s obývačkou. Priečku nám postavili za pár dní, osadili do nej dvere a z jednej miestnosti sa razom stali dve. Čo sa týka obývačky, tej nechýbalo nič. V jej strede bol krb, okolo ktorého sa do pravého uhla stáčalo schodisko na horné podlažie a za gaučom boli rovnaké francúzske okná ako v kuchyni. Dalo sa z nich vyjsť na terasu za domom, odkiaľ sme skoro ráno a podvečer mohli pozorovať srny a líšky. Kvôli hore a stromom tam nesvietilo slnko, ale bolo to ideálne miesto na ukrytie sa pred horúčavami a Ema nehovorila o ničom inom, len ako tam bude v lete relaxovať na záhradnej hojdačke.

Aj keď sme na dedine bývali necelé tri mesiace, cítili sme sa tu ako doma. Boli sme radi, že po menšej kríze z konca minulého roka sme opäť spolu... a najmä, že sme v spoločnom.

Ale ako som už spomenul, život na dedine má aj svoje nevýhody.

Naše súkromie už nebolo len naším. Ľudia sa nám zdravili, zastavovali nás počas prechádzok, prihovárali sa nám